Bibeltekster til påskeliturgi – u/nattverd

3. TEKSTLESNING

A. Salme 114,1-4.

”Da Israel drog ut fra Egypt,
da Jakobs ætt forlot det folk
som talte et fremmed språk,
ble Juda Herrens helligdom
og Israel hans rike.

Sjøen så det og flyktet,
Jordan snudde og rant tilbake.
Fjellene hoppet som værer
og haugene som lam.”

B. Salme 114,5-8.

”Sjø, hva har hendt deg, siden du flykter?
Hvorfor renner du tilbake, Jordan?
Fjell, hvorfor hopper dere som værer,
hauger, hvorfor springer dere som lam?

Skjelv for Herrens åsyn, du jord,
skjelv for Jakobs Gud,
han som forvandler berget til et vann
og harde fjellet til en kilde.”

6. KARPAS

C: 1 Kor 10,1-4.

”Brødre, dette vil jeg at dere skal vite: Våre fedre i ørkenen var alle under skyen, og alle gikk de gjennom havet. Alle ble døpt til Moses i skyen og i havet, og de spiste alle den samme åndelige mat og drakk den samme åndelige drikk. For de drakk av den åndelige klippe som fulgte dem; denne klippen var Kristus.”

10. HAGGADAH – BERETNINGEN OM UTFRIELSEN

A: 2 Mos 12,3, 5, 8, 14-15.
(3) ”Si til hele Israels menighet: På den tiende dagen i denne måneden skal hver husfar ta seg ut et lam, ett for hver husstand!”(5) ”Det må være et årsgammelt, lyteløst værlam. Istedenfor et lam kan dere også ta et kje.” (8) ”Og kjøttet skal de spise samme natten; de skal steke det på ilden og spise det med usyret brød og bitre urter.”(14-15) ” Siden skal denne dagen være en minnedag for dere. Da skal dere holde helg og høytid for Herren. En evig ordning skal det være for dere å feire den i slekt etter slekt. I sju dager skal dere spise usyret brød. Allerede den første dagen skal dere sørge for å få surdeigen ut av husene deres. Hver den som spiser syret brød fra den første til den sjuende dagen, skal utryddes av Israel.”

B: 2. Mos 12,21-28, 37, 42.

(21-28) ”Da kalte Moses sammen alle de eldste i Israel og sa til dem: «Gå og hent småfe til familiene deres og slakt påskelammet! Så skal dere ta en isopkvast, dyppe den i blodet i skålen og stryke noe av blodet på dørbjelken og på dørstolpene. Og ingen av dere må gå ut gjennom husdøren sin før om morgenen. For Herren vil gå gjennom landet og slå egypterne med ulykke. Og når han ser blodet på dørbjelken og dørstolpene, skal han gå forbi døren og ikke la ødeleggeren slippe inn i huset og drepe noen der. Dette skal dere holde og ha som lov for dere og deres etterkommere til evig tid. Når dere så kommer inn i det landet Herren etter sitt løfte vil gi dere, skal dere holde denne høytidsskikken ved lag. Og når barna deres spør hva dette er for en skikk, skal dere svare: Det er påskeoffer til Herren, fordi han gikk forbi israelittenes hus i Egypt da han slo egypterne med ulykke, men sparte hjemmene våre.» Da bøyde folket seg til jorden og tilbad. Så gikk israelittene bort og gjorde dette. Det Herren hadde sagt til Moses og Aron, det gjorde de.”
(37) ”Så brøt israelittene opp fra Ramses og drog til Sukkot. De var omkring 600 000 mann til fots, foruten kvinner og barn.”
(42) ”Det var en våkenatt for Herren da han førte dem ut av Egypt. Derfor skal alle israelitter i slekt etter slekt våke for Herren den natten.”

C: 2 Mos 14,5, 9-14

(5) ”Da egypterkongen fikk melding om at folket hadde flyktet, skiftet de sinn, både han og mennene hans. «Hva er det vi har gjort,» sa de, «vi som slapp Israel fri fra arbeidet hos oss!»”
(9-14) ”Egypterne satte etter dem med alle vognene og hestfolket, ja, hele faraos hær, og nådde dem igjen ved Pi-Hakirot, der de lå i leir nede ved sjøen, rett imot Ba’al-Safon.
Da farao nærmet seg, fikk israelittene se at egypterne kom etter dem. De ble livende redde og ropte til Herren. Og de sa til Moses: «Fantes det ikke graver i Egypt siden du har ført oss hit for at vi skal dø i ørkenen? Hvorfor har du ført oss bort fra Egypt og gjort dette mot oss? Var det ikke det vi sa til deg i Egypt: La oss få være i fred; vi vil tjene egypterne! Det er bedre for oss å tjene dem enn å dø i ørkenen.» Da sa Moses til folket: «Vær ikke redde! Stå bare fast, så skal dere få se hvordan Herren frelser dere i dag! For slik som dere ser egypterne i dag, skal dere aldri se dem mer. Herren skal stride for dere, og dere skal være stille.»”

A: 2 Mos 14,19-25.

“Guds engel, som gikk foran Israels hær, byttet nå plass og gikk etter folket. Skystøtten som var foran dem, flyttet seg og tok plass bak dem, så den kom mellom egypternes hær og Israels hær. På den ene siden var skyen mørk, og på den andre siden lyste den opp natten, og hærene kom ikke inn på hverandre hele natten. Da rakte Moses hånden ut over sjøen, og Herren sendte en sterk østavind som blåste hele natten, så vannet drev bort, og det tørre land kom fram. Vannet skilte seg, og israelittene gikk tvers igjennom sjøen på tørre bunnen, mens vannet stod som en mur på begge sider. Egypterne satte etter dem med alle faraos hester, vogner og hestfolk og fulgte dem midt ut i sjøen. Men tidlig om morgenen så Herren ned på egypterhæren fra ild- og skystøtten og skapte forvirring blant dem. Han slo hjulene av vognene deres, så det var tungt for dem å komme seg fram. Da sa egypterne: «La oss flykte for Israel! Herren strider for dem mot egypterne.»”

B: 2 Mos 14,26-31.

"Da sa Herren til Moses: «Rekk hånden ut over sjøen, så skal vannet komme tilbake over egypterne, over vognene og hestfolket deres!» Så rakte Moses hånden ut over sjøen, og da morgenen brøt fram, vendte vannet tilbake til sitt gamle leie. Egypterne flyktet rett imot det, og Herren drev dem midt ut i sjøen. Vannet vendte tilbake og skylte over alle vognene og alt hestfolket i faraos hær, som hadde fulgt etter israelittene ut i sjøen. Ikke én mann kom fra det med livet. Men israelittene gikk gjennom sjøen på tørre bunnen, mens vannet stod som en mur på begge sider.

Slik reddet Herren Israel fra egypterne den dagen. Israelittene så at egypterne lå døde på stranden. Da de så det storverk Herren hadde gjort mot egypterne, fryktet de Herren, og de trodde på ham og på hans tjener Moses."

A: Joh 19,17-22.

"Så førte de Jesus bort. Han bar selv sitt kors og gikk ut til det stedet som heter Hodeskallen, på hebraisk Golgata. Der korsfestet de ham, og sammen med ham to andre, en på hver side og Jesus mellom dem. Pilatus hadde skrevet en innskrift og satt på korset. Den lød: Jesus fra Nasaret, jødenes konge. Mange av jødene leste denne innskriften, for stedet der Jesus ble korsfestet, lå nær byen, og innskriften var på hebraisk, latin og gresk. Jødenes overprester sa da til Pilatus: «Skriv ikke jødenes konge, men at han sa: Jeg er jødenes konge.» Pilatus svarte: «Det jeg skrev, det skrev jeg.»"

B: Joh 19,28-37.

"Jesus visste nå at alt var fullbrakt, og for at Skriften skulle bli oppfylt, sa han: «Jeg tørster.» Det stod et kar der med eddikvin. De fylte en svamp med den, satte svampen på en isopstilk og holdt den opp til munnen hans. Da Jesus hadde fått eddikvinen, sa han: «Det er fullbrakt!» Så bøyde han hodet og oppgav sin ånd.

Det var helgaften, og de døde måtte ikke bli hengende på korset over sabbaten, for denne sabbaten var en stor høytidsdag. Jødene bad derfor Pilatus om at bena måtte brytes på dem, og likene bli tatt ned. Soldatene kom da og brøt bena først på den ene og så på den andre som var blitt korsfestet sammen med Jesus. Da de kom til Jesus, så de at han alt var død, og de brøt ikke hans ben. Men en av soldatene stakk ham i siden med et spyd, og straks kom det ut blod og vann. Og den som har sett det, han har vitnet om det, og hans vitnesbyrd er sant. Han vet at han taler sant, så også dere skal tro. Dette skjedde for at det skriftordet skulle gå i oppfyllelse: Ikke et ben skal brytes på ham."

A: Mark 16,1-8.

"Da sabbaten var over, kjøpte Maria Magdalena og Maria, Jakobs mor, og Salome velluktende oljer for å gå og salve ham. Meget tidlig den første dag i uken kom de til graven, da solen gikk opp. De sa til hverandre: «Hvem skal vi få til å rulle bort steinen fra inngangen til graven?» Men da de så opp, fikk de se at steinen var veltet fra. Den var meget stor. Da de kom inn i graven, så de en ung mann sitte på høyre side, kledd i en hvit, lang kjortel, og de ble forferdet. Men han sa til dem: «Vær ikke forferdet! Dere søker Jesus fra Nasaret, den korsfestede. Han er oppstått, han er ikke her. Se, der er stedet hvor de la ham! Men gå av sted og si til hans disipler og til Peter: Han går i forveien for

dere til Galilea. Der skal dere få se ham, slik som han sa dere.» Da gikk de ut og flyktet bort fra graven, skjelvende og forferdet. De sa ikke et ord til noen; for de var redde."

14. MÅLTIDET

C: 2 Mos 1,11-14.

"Så satte egypterne fogder over israelittene. De skulle plage dem med tvangsarbeid. Israelittene måtte bygge to byer med lagerhus for farao; det var Pitom og Ramses. Men jo mer egypterne plaget dem, dess flere ble de, og dess mer bredte de seg, så egypterne ble redde for dem. De tvang israelittene til å trelle for seg og gjorde livet surt for dem med hardt arbeid i leirtakene og teglverkene og med allslags jordarbeid. Alt dette trellearbeidet tvang de israelittene til å gjøre."

16. TREDJE BEGER – VELSIGNELSENS BEGER – FYLLES

A: Luk 22,14-20 +24-27

(14-20) "Da tiden var inne, gikk Jesus til bords sammen med apostlene. Og han sa til dem: «Jeg har lengtet inderlig etter å holde dette påskemåltidet med dere før jeg lider. For jeg sier dere: Aldri skal jeg spise det mer før det har fått sin fullendelse i Guds rike.» Så tok han en kalk, bad takkebønnen og sa: «Ta dette og del det mellom dere. For jeg sier dere: Fra nå av skal jeg aldri mer drikke av vintreets frukt før Guds rike er kommet.» Så tok han et brød, takket, brøt det, gav dem og sa: «Dette er mitt legeme, som gis for dere. Gjør dette til minne om meg.» Likeså tok han kalken etter måltidet og sa: «Denne kalk er den nye pakt i mitt blod, som utøses for dere."

(24-27) "Nå ble det en strid mellom dem om hvem som skulle gjelde for å være den største. Da sa han til dem: «Kongene er herrer over sine folk, og de som hersker over dem, kalles velgjørere. Men slik er det ikke blant dere. Den største av dere skal være som den yngste, og lederen skal være som en tjener. For hvem er størst, den som sitter til bords eller den som varter opp? Er det ikke den som sitter til bords? Men jeg er som en tjener blant dere."